SORIN CERIN

Marea Contemplare Universală

- Poeme filosofice

Editura Estfalia
2022

Sorin Cerin
Marea Contemplare Universală – poeme filosofice

* * *

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Marea Contemplare Universală : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-123-3

821.135.1

* * *

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-123-3

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN - MAREA CONTEMPLARE UNIVERSALĂ - Poeme filosofice

CUPRINS

SORIN CERIN - MAREA CONTEMPLARE UNIVERSALĂ - Poeme filosofice

1) Existență și Deșertăciune

Realitatea,
este imagine a unei cărămizi,
pusă la temelia unui edificiu,
care nu există,
decât ca o umbră,
a unei imagini,
ce a existat,
cu mult înainte de a fi Lumea,
veșniciei Morții,
anunțată odată cu Nașterea,
unui Vis al Deșertăciunii abandonate,
prin gările prăfuite ale Destinelor,
unde Existența,
a încercat să-și facă un Rost.

2) Delincventă existențială

Zorii aleargă cu coșurile pline de Coșmaruri,
culese peste noapte,
pentru a fi cât mai proaspete,
la Piața de Vorbe Goale,
care se desfată cu câteva Adevăruri Relative,
în Bordelul Societății de Consum,
unde piticii veseli și zgârciți ai Economiilor,

anunță salturi uriașe,
în industria Sufletelor consumabile,
care se trec,
din ce în ce mai repede,
pe cartonul scenei,
unei Lumi,
a delincvenței existențiale.

3) Inima Viselor

Secerile Gândurilor,
au început recolta de Toamnă,
a frunzelor veștejite din Inima Viselor,
care cad unul câte unul,
pe stânca rece și inertă,
a unei Uitări,
din care a fost sculptată,
undeva-cândva,
o Iubire,
care zace măcinată de Doruri,
în Clepsidra unei Amintiri a Trecutului,
ce încă se mai scurge în oceanul nesfârșit,
al unei Lacrimi.

4) Absurd existențial

Apusul spală cu sângele Luminii,
pașii Întunericului,
ce va urma,
pe fruntea ridată a Timpului,
atât de bătrân și senil,
încât își pierde Clipele Eterne,
cu Destine cu tot,
pe drumurile prăfuite ale unor Stele,
care au murit mai demult decât el,
dar revin de fiecare dată,
în prezentul Morții pe care o trăim,
cu Viața lor Veșnică de Apoi,
încercând să ne scoată,
de Absurdul existențial,
al Iluziilor Vieții.

5) Ningând în Urmele adânci

Focul Sacru al Stelelor,
pare că și-a pierdut Zodiile,
pentru care a fost menit,
să mistuiască Lumea cu Iubire,
arzând fiecare Eternitate a unei Clipe,
cu Trecerea,

pe care a dăruit-o Viselor,
care s-au întrupat,
ningând,
în Urmele adânci,
ale Simțămintelor atât de înghețate,
încât și azi mai patinează Uitările,
pe Apa limpede,
a Vieții lor.

6) Biblioteca Lacrimii unei Fericiri

N-am înțeles niciodată,
de ce-am fost întrupați,
ca și cărți de joc,
aruncate în scârbă pe masa Destinului,
care speră să mai câștige câteodată,
în fața Iubirii,
stingându-i respirația incandescentă,
chiar dacă ar mai face compromisuri Morții,
trișând cu nerușinare Viața,
de fiecare dată când se cere,
ultima carte citită,
din Biblioteca Lacrimii unei Fericiri,
pe care,
s-a așezat dinainte de Timp,
praful stelar,
al Deșertăciunii.

7) Nu ne-a înțeles

Furtunile Sufletelor,
stârnesc ploile amare ale Trecutului,
ce mătură cu vijeliile Gândurilor,
întreg maidanul de Cuvinte grele și obosite,
care cad în rafale,
peste lespezile de piatră dură,
a Cimitirelor din noi,
pe care nu le mai vizitează nici o Clipă,
care să mai creadă,
și în candela aprinsă a unei Fericiri,
care nu mai pâlpâie,
prin Întunericul săpat de Soartă,
care ne hrănește minele adânci de aur,
unde se ascunde,
orb și chinuit,
Străinul Subconștientului,
unicul care mai poate ține legătura,
cu Marea Contemplare a Universului,
unei Lumi,
pe care nu o vom cunoaște cu adevărat niciodată,
datorită ochelarilor de cal,
care ne sunt puși de iluziile Vieții,
pentru a nu ne arde ochii Adevărurilor Relative,
la soarele vrăjmaș și pătimaș al unui Destin,
care nu ne-a înțeles,
niciodată.

8) Într-o Sticlă de băutură

Fulare de Patimi,
legate de gardurile ce-abia se mai țin,
pe picioarele Întrebărilor,
se pierd în neantul dintre drog,
și neputința de a mai arunca,
Zarurile ciobite,
ale unei Vieți,
îndopată într-o Sticlă de băutură,
pentru a fi aruncată pe oceanul Fericirii,
dar și-a pierdut Dopul,
iar Apa Morții,
a inundat-o cu tot cu Destinul pe care scria,
că cine o va găsi plutind vreodată,
să știe că această Viață,
a Iubit cu adevărat,
undeva-cândva,
pierzându-și identitatea,
în Eternitatea unei Clipe,
unde trăiești și azi,
Viața de Apoi,
a unei Lumânări,
de pioasă aducere aminte,
care nu se topește,
niciodată.

9) Îngeri ai Așteptărilor

Paradisul Fericirii,
a devenit delăsător,
cu propriii săi Îngeri ai Așteptărilor,
decăzuți din Drepturile Iubirii,
fiindcă n-au înțeles,
câtă nevoie au Sentimentele de Moarte,
pentru a trăi confortabil,
prin Cimitirele pierdute,
din Fântânile Inimilor,
secate din noi.

10) Amantele Gândurilor

Din ochii vârtejurilor de fluvii,
ale unor Zâmbete încarcerate,
în smârcurile Iluziilor Vieții,
se nasc Amantele Gândurilor,
care vor crea Iubirea stricată,
de mâinile jucăușe ale Absurdului,
pentru a fi răstiginită prin Bordelurile de legi și Morale,
din Societățile de Consum,
ale Cimitirelor din Cuvinte,
legate la ochi de Moarte,
cu prosoapele Înțelepciunii,

din care în fiecare Dimineață,
Timpul scurge sudoarea Vieții,
scursă de pe frunțile unor Stele Căzătoare,
ca și-au uitat definitiv Zodiile,
la Masa de Joc a Creației.

11) Vărsătorul de Iubiri

Roțile Zilelor își trișează propriile drumuri,
care vor să se piardă de Orizonturile,
care le vor apune în curând,
Bucuriile de a Trăi,
biciuite de arșița unor Sentimente,
ale căror Vise,
s-au împlinit,
în ulcioarele pline,
ale Vărsătorului de Iubiri,
care sunt dezgolite,
de orice personalitate,
pe țărâna întrupată a unor Păcate Originare,
care au mușcat mereu din carnea fragedă a Clipelor,
unei Existențe,
răstignită pe cuiele care străpung mereu,
crucile Sufletelor noastre.

12) La porțile Destinelor

Respirație de Plumb,
a Norilor,
te rog lasă-ți greutatea,
peste gratiile din Inimile Zilelor,
ale căror ziduri să le spargi,
în mii de Stele,
a căror Felinare,
să aprindă Pașii nehotărâți ai Privirilor,
care se întâlnesc,
sub Cerul nins de Pasiuni,
al unei Iubiri,
pe care adevăratul Dumnezeu,
ar fi lăsat-o să zburde,
peste Nesfârșirile Paradisului,
care acum are zăbrelele trase,
de porțile Destinelor,
prin venele cărora curge,
Moartea.

13) Zodiile felinarelor Stinse

Existența a tresărit,
într-o strună de Gând,
când a creat Universul,

pe care l-a acordat,
celorlalte strune,
ale altor planuri astrale,
care cântau deja,
Oda Măreției Marii Contemplări,
din care s-a zămislit,
Conștientizarea că existăm,
întrupați,
în țărâna prafului stelar,
pentru care au luptat atât de multe Stele ale Speranțelor,
ale unui Dumnezeu,
care și-a cărat pe spatele gârbovit de Dorul Facerii,
Zodiile Felinarelor Stinse,
ale unor Cuvinte Primordiale,
pe care nu le mai călăuzea Nimeni,
până când a privit Moartea Căzătoare,
ca fiind o mare Compensație,
prin care să se nască,
Lumea.

14) Clopotele Trecerii

Dreptatea a căzut,
în groapa cu lei a Fericirii,
unde mai este devorată și azi,
de atât de multe Întrebări,
încât Justiția Divină a Perfecțiunii,
nu va mai reuși niciodată,

să o dezlege la ochii orbiți de Regrete,
că nu a fost atentă atunci când trebuia,
să măsoare distanța dintre două Inimi,
care atunci când bat a Iubire,
Clopotele Trecerii,
nu mai au ce căuta,
pe Cerul lor,
care se va ascunde împreună cu ele,
în Eternitatea,
pe care doar Viața de Apoi,
poate să le-o ofere,
prin Moarte.

15) Pescuiește la copcă

Existența,
a căutat prin coșurile de gunoi ale Timpului,
Istoriile risipite la mesele îmbelșugate ale cuvintelor,
care mai pot fi refolosite,
de Gândurile sărace,
ce nu sunt atât de pretențioase,
precum sunt Înțelepciunile,
care caută motive de ceartă,
Lumii,
de fiecare dată când sunt împinse,
de pe pojghița de gheață a Adevărului,
direct în Apa rece a Iluziilor Vieții,
unde Destinul încă mai pescuiește la copcă,

Zile cu Zâmbete reci,
pe care le curăță mai apoi,
de solzii Clipelor,
ce cad în zăpada proaspătă,
a Morții.

16) Ultimul act

Flori de Lumină Divină,
izvorăsc,
din Ochii senini ai Cerului,
sufletului de Orizont grăbit să alerge,
care l-am întâlnit,
pe scena unde am prins,
ultimul act al Fericirii,
răzvrătită pe Timpul neiertător,
care a îmbătrânit-o,
înaintea Adevărului,
gata să-i ucidă Clipa,
care s-a speriat și a fugit,
pierzându-și Virginitatea Eternității,
printre aplauzele inconștiente,
ale unei Iubiri.

17) Viața fără Sfârșit de Apoi

Petalele Viselor,
împiedică Noaptea,
să-și amintească ultimul vers,
din strofa Deșertăciunii,
care ne-ar fi deschis porțile ferecate ale Destinelor,
prelinse,
prin Sângele Răsăriturilor,
Eternității,
care ne-a nins cu SperanțeleValurilor ei,
Memoria Prafului de Stele,
în care ne-am întrupat Infinitul,
dându-i Morții,
un Sens,
pentru a ne regăsi,
în Viața fără Sfârșit de Apoi,
a unei Lumi,
pe care o vom crea,
de la începuturile,
întregului Timp și Univers.

18) Plasele de fluturi ale Viselor

Îți mai amintești,
când prindeam Stele Căzătoare?,

cu plasele de fluturi ale Viselor,
pentru a le pune în piepturile unor Întrebări?,
care să-și făurească singure Răspunsurile,
ce ne luminau Zilele Săruturilor,
în timp ce frigeam carnea unor Cuvinte,
pe care o mestecam fără să ne dăm seama,
cât de apropriați deveneam,
cu fiecare Eternitate de Clipă,
care ne apropia de Iubire,
răsfățându-ne Moartea,
cu vitrinele luminoase,
ale Sufletelor,
în care ne pierdeam,
înecându-ne Timpul,
pentru totdeauna.

19) Face bine la Sănătate

Vremurile sălbatice ale Timpului,
au evadat,
din cuștile păzite de Istoriile Anilor grei și gârboviți,
de atâtea Păcate Originare,
iar acum sfâșie Destinele,
înghițindu-le Gusturile amare,
până la ultima lor Deșertăciune,
a Existenței,
care le-a personalizat atât de respingătoare,
tocmai pentru a nu fi înghițite,

de Dumnezeul Patimilor,
când mai bea câte un pahar,
de Cuvânt Primordial în plus,
și fiind atât de beat,
de atâta Creație îngurgitată,
să nu se hrănească numai cu Destine,
să mai guste și câte o Clipă sau Adevăr Absolut,
întrucât alimentația cât mai variată,
îi face bine la Sănătate.

20) Cel mai luminos Înger

Vitrinele Zâmbetelor false,
stau ascunse după storuri de Priviri,
trase peste obrajii Iluziilor Vieții,
care joacă la ruletă Soarta Lumii,
sperând să mai căștige cât mai multă Moarte,
pe străzile drogate,
unde Lacrimile spală în fiecare Noapte,
Sângele muribund al unei Clipe,
care și-a vândut întreaga Eternitate,
pentru o singură seringă,
de Fericire,
primind în schimb,
Desfrâul existențial,
din respirația unui Adevăr al Nimănui,
sub masca căreia se ascunde Infernul,
care și-a părăsit Paradisul,

supărat că nu este cel mai luminos Înger,
al Luminii Divine.

21) Cât mai eficiente în clădirea gardurilor

Zidarii Conștiințelor,
nu mai pridãdesc să clădească,
noi Bordeluri de Cuvinte,
în presa care presează,
Mântuirea,
Legumelor Societății de Consum,
sfidătoare și potrivnice oricărui Progres,
care germinează lehamitea Lumii,
dorind,
să fie cât mai eficiente,
în clăditul gardurilor de sârmă ghimpată a Iubirii,
în care să nu se zgârie din greșeală,
cei neatenți la Soarta,
luminoasă a Deșertăciunii,
în care s-a întrupat Viitorul.

22) Pălmile Ochilor

Pași rătăciți,
aruncați pe Ferestrele pleoapelor,

unor Nori,
ale căror ploi de Regrete,
se deschid Înțelesurilor,
de Vară zburdalnică,
ce răcoresc Inimile, Mântuitorilor,
ale căror coroane de Spini,
par a-și fi uitat Clipele,
în coșurile abundenței unei Fericiri,
care sare împunsă,
de pe scaunul unui Orizont al Împlinirii,
ce fuge de pălmile Ochilor,
în care ghicește Iubirea,
Viitorul Morții,
lăsând locul Uitării.

23) Lumea Sărutului

Legitățile Pustiului,
au fost învățate pe de rost,
la școala Absurdului,
de către Destinele care ning peste Lume,
înzăpezind-o cu Întâmplări,
în care se împotmolesc adeseori,
roțile masive ale Timpului,
ce nu a învățat nici acum să moară,
înghețat de Adevărul,
unei Iubiri,
ascunse în Eternitatea Clipei,

care a născut întreaga Lume,
a Sărutului.

24) Înțeles pe deplin

Oare de ce Lumea,
nu a observat,
mâna gârbovită și muribundă,
a Destinului,
cum îi cuprinde,
rochia somptuoasă și încărcată de Zile,
la balul Adevărului Absolut,
care strălucește,
întrecându-și Stelele propriei Zodii,
ce nu mai vor să se lase,
pradă Iluziilor Vieții,
care întregesc tabloul Existenței,
ce cuprinde aripile de Înger al Morții,
pe care să zboare Timpul,
furând Inima aprinsă a Lumii,
de Focul Sacru,
al Clipelor sale Eterne,
predestinate unui Destin,
pe care nimeni,
nu-l va putea înțelege pe deplin,
vreodată,
cum de a ajuns ,
gârbovit și muribund,

odată ce avea puterea să rămână,
etern?

25) Să-și odihnească propria Moarte

Existența,
pare a-și fi dat ultimii bani de Personalizări,
pe Stelele pline de grade alcoolice,
din firimiturile unor Priviri,
ce locuiesc în sânii Contemplării,
unei Conștiințe,
ce a sculptat Universul,
conștient de sine,
care vrea să uite Fericirea,
care i-a incendiat Focul Sacru,
transformându-l,
în cărămizi încinse de Durere,
care să poată simți,
Deșertăciunea Creației,
ce a secat în fântâna Iluziilor Vieții,
ale căror vise despre oceane nesfârșite,
se pierd în Lacrima fără sfârșit,
a unui Timp,
ce-așteaptă să poată trece liniștit,
cu capul pe Anii ninși de Păcate Originare,
din care și-a făcut o pernă,
pe care să-și odihnească,
propria Moarte.

26) Ani și Ani Lumină

Râuri de litere,
curg peste frunțile Cuvintelor,
transformându-le în sudoarea unei Fraze,
pe care Batistele Gurilor strâmbe,
și pline de venin,
ale unor Virgule îndrăznețe,
ar vrea să o șteargă,
cu ajutorul unui Cer al Viselor,
pe care să-l stoarcă mai apoi,
în Țărâna,
ce întrupează Conștiința de a exista,
Moartea,
care odată udată,
va exploda în Stele de Gânduri,
ce vor lumina Bolta Cunoașterii,
Absurdului,
Ani și Ani Lumină,
până când și Trecutul va obosi,
să tot alerge în Viitor,
însuflețindu-ne Prezentul.

27) Ca dat și ca luat

Un Univers,
ale cărui repere nu sunt,

și nu vor fi cunoscute vreodată,
nu poate exista,
în Lumina Divină,
a Conștientizării unor Personalizări.

O strună existențială,
care nu va putea fi atinsă,
nu va înțepa,
cu spinii ascuțiți ai Profunzimii,
Existența,
sugrumând respirația,
unei Lumi,
a cărei Ființă,
constă în vibrațiile,
dintre Viața ca dat,
și Moartea ca luat,
ucigând,
treptat dar sigur,
Liberul Arbitru,
lăsat ca smoala Întunericului,
să nu inunde Creația,
ascunsă sub vălul Iluziilor Vieții.

28) Când Energia sa

Câtă strălucire,
să fi avut,
pumnul de mocirlă al Cunoașterii,

cu miros dizgrațios de putrefacție,
în care-mi afund Pașii Viselor,
când Energia sa,
a fost țărâna Cuvântului Facerii,
pe urmă,
a trecut,
în Focul Sacru al Marii Contemplări Universale,
ca mai apoi să fi alcătuit o Stea a Frumuseții,
care s-a năruit în propria ei Fericire,
de a lumina,
un Întuneric,
ce nu ar fi meritat niciodată,
să fie Conștient de existența,
Eternității?

29) Fără Moarte și Singurătate

O Fericire fără Moarte,
este un ocean secat,
pe care valurile Infinitului nu vor mai duce Veșnicia,
către Stelele Viselor,
care să ningă,
peste Rosturile înghețate ale Lumii,
cu fierbințeala unei Iubiri.

O Îmbrățișare fără Singurătate,
este ca o șa,
pe care nu se vor așeza vreodată,

aripile Îngerilor unor Cuvinte,
pe care le așteptam mai demult decât toate Vremurile,
să ne dăruiască bătăile lor,
pentru Inimile Orizonturilor,
pe care nu le-am putut atinge niciodată.

30) Frânghia Zilelor

Crengile Infinitului,
lovesc în geamul Destinului,
anunțând eternitatea,
Morții.

Lanțurile sugrumate ale Fericirii,
se rup în bucăți de Lună plină,
luminând Întunericul apăsător,
al Deșertăciunii Vieții.

Lacrimile Cuvintelor,
sunt puse la uscat,
pe frânghia Zilelor,
care spânzură Evenimente,
ce-abia se mai țin,
de cârligele rufelor murdare,
a Subînțelesurilor din Priviri,
puse la albit,
de mafia Întâmplărilor,

unei Existențe,
care a devenit dintr-odată,
a Nimănui.

31) Cimitirele obligațiilor zilnice

Clopotele Vremurilor,
bat a rugină,
pe străzile tulburi,
de atata ploaie sentimentală,
care se prelinge,
pe asfaltul negru,
al Despărțirii,
din Târgul inundat cu Vise al Deșertăciunii,
unde muncitorii sanitari ai Clipelor,
au sosit de urgență,
să scoată toată Apa Vieții,
ce ar mai încerca să gândească la Fericire,
spre a o deversa,
în Cimitirele obligațiilor zilnice,
pe care Societatea de Consumat Existențe,
le cere.

32) Dezastru genetic

Armate de Îngeri,
croiți,
după chipul și asemănarea Creatorului,
se îndreaptă,
către Apocalipsa existențială a Iubirii,
sperând,
să învingă Hidra Existenței,
atât de îndatorată Morții,
încât și-a donat până și ultima Clipă,
unui Cimitir Bancar,
ce curgea în Sângele Genelor,
încă de la Dezastrul Genetic,
care a explodat,
înainte de a se naște Timpul,
Lumii,
ce-avea să ne dăruiască,
atât de mult Absurd,
încât prețul Vieții,
nu mai avea nici o importanță.

33) Ne definim ca Ființe

Libertatea este un reper al Deșertăciunii,
precum Viața al Nebuniei de a Conștientiza,

Absurdul,
de care,
totuși,
avem atâta nevoie,
ca să ne definim ca Ființe,
ce poate fi gonit oricând,
dar niciodată,
fără,
Străinul Subconștient,
care deține unica verigă,
care leagă Realitatea,
de dinaintea Iluziei Vieții,
prin Visul pe care-l trăim,
indiferent că este ,
frumos, urât, bun, rău, coșmar,
își trage seva,
din rădăcinile dulci amărui,
ale Morții,
care-și clădește catedrale,
în noi înșine.

34) În smârcurile unei Cunoașteri

Râuri de cremene scot scânteile Facerii,
aprinzând natura existențială,
a malurilor pline de Speranțe,
care au devenit Orizonturi de neatins,
pentru frunțile Fericirilor,

ce ar dori să înoate până la statuia Inchiziției,
unei Conștiințe a Iluziilor Vieții,
care s-a încurcat în smârcurile,
unei Cunoașteri,
pentru care Minciuna sau Adevărul,
sunt două Repere,
bântuite de neșansa,
unei Existențe,
nepricepute în a elogia,
Moartea,
ca fiind unica poartă deschisă,
spre Libertatea Adevărului Absolut.

35) Cina cea de Taină a Morții

Lacrimile Pietrelor,
nu vor să devină Statui existențiale,
cioplite de dalta stelară a unui Timp,
care-și mestecă Rutina zilnică,
pe fața unei Existențe,
a Nimănui,
care se hrănește cu forme și imagini,
sculptate-n Sângele ale cărui Istorii,
au devenit atât de carnale,
încât pot fi gătite,
la Cina cea de Taină a Morții,
unde Cuvintele au prins Duh,
pentru a se întrupa,

în Sufletele adânci,
ale Cimitirelor,
cu miros de țărână,
proaspăt udată de Apa Vieții.

36) Resturi de Cuvinte

Unghii răzvrătite,
scrijelesc mormintele săpate adânc,
în Sângele Conștiinței,
care țâșnește tulburat de Copacii Contemplărilor,
pe frunțile cărora,
Zilele spânzurate,
își leagă ștreangurile sângerii ale unor Apusuri,
peste care,
se lasă Întunericul,
a cărui umbră,
pare a se fi pierdut pentru totdeauna,
în resturile de Cuvinte,
ce pot fi reciclate,
de Moarte.

37) Cealaltă față a sa

Lumea a fost gândită de Creație,
ca o mare Reculegere,

la adresa Existenței,
care cugeta undeva-cândva,
la Fericirea existențială a Iluziei,
dar a intervenit Necesitatea,
de a continua Începutul Contemplării,
apărând Timpul,
însoțit obligatoriu de cealaltă față a sa,
pe care ar fi vrut să o ascundă de Eternitate,
și anume,
Moartea.

38) Știind prea bine

Dreptatea,
deși a fost gândită ca un zid de apărare,
pentru Clipele,
care nu se pot lupta singure cu Existența,
a devenit o Lacrimă a Conștiinței,
fiindcă Timpul,
nu a dorit niciodată să fie părtaș,
la războiul dintre Iluzie și Realitate,
știind prea bine,
că trecerea sa,
pe zebra Adevărului și Minciunii,
se datorează,
Morții.

39) Talgerele Devenirii și Ființării

Ne înrămăm Sufletul în Moarte,
odată cu Nașterea,
pentru ca întreaga Viață,
să ne pictăm tabloul propriului Destin,
în culori cât mai pastelate cu putință,
crezând că aduc Fericirea,
cumpărate de la Târgul Existenței,
unde realizăm,
că nu avem cu ce ne plăti,
nici câteva Păcate Originare minuscule,
darămite altele mult mai grele,
puse pe talgerele Devenirii și Ființării,
pentru a le purta obligatoriu,
pe spatele Conștiinței,
a cărei coloană vertebrală a fost frântă,
de atâtea Rugăciuni citite,
pentru a primi în schimb,
Șevaletul coloristic al Împlinirii,
care a fost aruncat,
la Groapa de Gunoi a Cuvântului Primordial,
cu mult înainte de A Fi,
Universul.

40) Îngerul Existenței

M-am împiedicat ,
de Floarea Zâmbetului,
pe care am cules-o,
spre a o dărui Țărânii,
care a întrupat Sentimentele,
care zădărnicesc Iluziile Vieții,
pe aripile cărora zboară Îngerul Existenței,
care deschide porțile ferecate ale Lumii,
pentru a lăsa să intre,
cât mai mult Paradis și Infern,
Bine și Rău, Frumos și Urât,
din izvorul nesecat al Cuvântului Primordial.
care hrănește Societatea de Consum,
cu cât mai multă,
Moarte.

41) Imperiul Depersonalizării Sufletești

De ce Creația ne-a zămislit?,
o Lume a Zarurilor unor Cuie?,
care pironesc pălmile Mântuitorilor,
de Păcatele Originare Obligatorii,
care ne însoțesc încă de la Naștere,
ca nu cumva să piardă,

nici cea mai mică firimitură de Destin,
care ar putea hrăni,
vrăbiile guralive ale Disperării,
ce sfârtecă cu ciocurile Voinței,
până și ultima Urmă,
a Liberului Arbitru,
adâncită de Pașii Luminii Divine,
care încă mai speră să ne salveze,
din Imperiul Depersonalizării Sufletești.

42) Fântâni existențiale secate

Cuvintele unor Sentimente,
se leagănă,
în Vântul sfâșiat de durerea Despărțirii,
căzând din brațele Crengilor,
crescute în ridurile adânci,
de fântâni existențiale secate,
ale unui Înger al Conștiinței,
în țărâna rece și inertă,
a unor semne de Întrebare,
care le aruncă,
scârbite,
pe tejgheaua Înțelesurilor,
nota de plată,
pe care o au de achitat,
dacă vor să doarmă la pensiunea Lumii,
patronată de când există Viața,
de către Moarte.

43) De-a v-ați ascunselea

Suntem o Lume a Statuilor,
sculptate de moarte,
în fiecare Eternitate de Clipă,
care se joacă cu Viața,
de-a v-ați ascunselea,
într-o gară pustie a Iubirii,
unde nici un tren al Regăsirilor,
nu mai oprește,
alungând praful stelar,
al Uitării,
care se așterne pe Zodiile,
răpuse de oboseală,
de atâtea așteptări,
îngenuncheate în catedralele Dorului,
ale căror ruini se mai pot observa și azi,
prin Cimitirele Cuvintelor care ne-au întrupat,
undeva-cândva,
Fericirea.

44) Rafturi putrezite

Biblioteci de Zile,
stau înghesuite,
pe rafturile putrezite ale unor Ani,

sleiți de putere,
după ce au fost forțați să muncească,
cărând blocuri de piatră,
din care Cuvântul Primordial,
îi sculpta Lumii,
Destinul,
pe care l-a șlefuit într-atât de mult,
până când Lumânarea Existențială,
a expresiei lui,
s-a topit,
transformându-se într-un Praf Stelar,
alb și imaculat,
cu care se droghează și acum,
Moartea,
fiind cu adevărat,
Fericită.

45) Ochii de Râu ai Vieții

Scări de Cer,
cad pe Orizonturile Patimilor,
încate-n Sângele Speranțelor,
unui Apus,
rătăcit pe căile Nopții,
care-i curge prin venele,
Viselor sale,
de a se mai privi măcar odată,
în Ochii de Râu ai Vieții,

unei Zile,
care să-i dăruiască Eternitatea,
unei singure Clipe de Lumină Divină,
în care să-și adoarmă Conștiința,
pentru totdeauna.

46) Pensiune de Clipe

Vise amare,
crescute,
din rădăcinile de pelin,
ale Existenței,
rostogolesc Inima Nopții,
către pustiul Patimilor,
pe care le are de îndurat Mântuitorul Iubirii,
renegat până și de Crucea Păcatelor Originare,
care ning nonșalant și frivol,
peste Catedralele pline de Promisiuni,
unde,
încă se mai roagă,
Fericirea,
ca să mai poată primi și alte Suflete,
în sărăcăcioasa ei Pensiune de Clipe.

47) Biserici de Droguri

Genunchii roși,
ai Frunților de Remușcări,
încă mai cad asurzitor,
pe treptele Bisericilor de Droguri,
unde se închină adeseori,
Conștiința Morții,
decăzută din drepturile părintești ale Fericirii,
căreia i-a promis întreaga Existență,
neștiind că și aceasta se sprijină,
numai pe bastonul de jandarm,
al Morții,
care bate adeseori,
ceasul Deznădejdii,
în anchetele grele,
ale Adevărurilor Relative,
care ne definesc ca Ființe.

48) Unde se adăpostesc Mântuitorii

Revolte torturate de Iluzii,
jertfe împachetate-n absurdități,
copite cu potcoavele pierdute ale Norocului,
lovite de trăsnetele Cailor Liberi,
ce nu mai vor să calce,

în Urmele Ochelarilor,
care le-au fost puși,
pentru a nu vedea Întunericul,
din Hamurile Societății de Consum,
care-i țineau legați,
de ieslea Cuvântului Primordial,
unde se adăpostesc de regulă Mântuitorii,
Păcatelor Originare Obligatorii,
pe care-i adapă Iluziile Vieții,
cu fânul uscat al Zilelor,
pierdute la loteria unui Timp,
infidel și sadic,
pentru a pune șaua pe ei,
ca mai apoi să-i călărească,
zidindu-le Biserici de Preacurvie Financiară,
îndeajuns de mare,
încât Izvorul atât de necesar al Păcatelor,
să nu sece niciodată.

49) Edificiul somptuos al Absurdului

Jocuri de culise,
loterii trucate,
Existență sfărâmată,
Stele ruginite pe Epoleți bolnavi,
se rostogolesc,
asanate de Timpul Judecător,
în ghena de gunoi a Istoriilor,

pe care le frământă Viața,
pentru a coace aluatul Moralei,
din care se va hrăni Moartea,
admirând Cimitirele Viselor,
din Sângele unei Clipe Eterne,
pe care am zidit-o,
la edificiul somptuos,
al Absurdului.

50) Antidotul Morții

De ce s-a spânzurat Paradisul,
cu funia Infernului?,
când putea să-și găsească,
propria cârpă,
de șters pe jos,
cu Stelele Epoleților,
de pe umerii Diavolilor Bancheri,
ai Societății de Consumat Vise Deșănțate?,
care se reazămă pe spinarea Zilelor,
unui Timp bolnav,
de Precurvia Conștiinței,
care decide,
care Lege se aplică,
Cimitirelor din Gândurile,
fiecăror pacienți ai Lumii,
aflată demult în sanatoriul de boli nervoase,
ce aparține Destinului,

care-i tratează nebunia de a Exista,
cu antidotul,
Morții.

51) Marea Contemplare Universală

Nu poate exista Conștiință fără trecere
sau regresie temporală,
precum Viață,
fără Moartea secvențială a Clipelor,
care se succed,
Eternității,
într-o sarabandă a rememorării existențiale,
a Marii Contemplări Universale,
care luminează Neantul,
însuflețindu-l cu Lumina Divină a Simțirii,
care se va afla,
în toate Cuvintele Sacre ale Cunoașterii,
din care se vor forma la rândul lor,
noi nivele astrale,
ale Energiilor,
Adevărului Absolut.

52) Au aprins cu frunțile Cunoașterii

Personalizările,
Persoanei Temporalității,
a Marii Contemplări Universale,
se întrupează în Existență,
pentru a-i reda acesteia,
însuflețirea Cuvintelor Matrici,
din care vor ecloza Lumile,
Miracolelor existențiale,
ale Suferințelor sau Fericirilor,
atât de conștiente de propriul Sine,
încât au aprins cu frunțile Cunoașterii,
întregul Foc Stelar al Universului.

53) A fost al Nimănui

Rădăcinile Conștiinței Universale a Sensului,
se înfig adânc,
în oceanul unei Lacrimi de Simțire,
din care-și bea Apa Vieții,
Destinul Universal al Existenței,
pentru care s-a sacrificat Eternitatea,
în brațele unui Timp,
al Deșertăciunii,
aducând o Clipă de Iubire,

pe obrajii stinși și arși,
de Focul Sacru al Singurătății,
unui Neant,
care până atunci,
a fost al Nimănui,
iar acum,
Devenirea și Ființarea,
la definit ca fiind,
Toate câte Sunt,
nu Sunt și vor mai Fi.

54) Timp decăzut

Răscrucile existențiale,
vând la margine de drumuri ale Simțirilor,
Destine reșapate,
pentru roțile ruginite ale Conștiinței,
pline de mocirla Gândurilor frivole,
ale Timpului,
decăzut în mlaștina,
unei Clipe muribunde a Lumii,
pe care nu a putut-o îmblânzi,
nici măcar smârcurile,
Focului Sacru al Existenței,
oricâtă Fericire le-ar fi promis,
Cimitirelor de Speranțe,
în care încercase să se mute,
Moartea.

55) Sonata Lumii sonate

Vocea Cuvântului Primordial,
a răgușit,
în amvonul Existenței,
când a fost pus să cânte,
Sonata Lumii sonate,
în acordurile Sanatoriului de Boli Mintale,
unde se hrănește Ființarea,
cu noi capodopere ale artei de a Procrea,
Vise sado-masochiste,
pentru nenăscuții pinteni de Stele fără Zodii,
ce vor lovi cu nesaț,
Caii liberi ai Speranțelor,
furându-le ochelarii pentru totdeauna,
fiind la modă,
pentru a fi purtați,
în fața,
Viitorului,
care le luminează calea,
Absurdului.

56) În Ochii lacului

Stropi de Amurg,
se preling,

pe cetatea neînvinsă a Luminii Divine,
ce cade asemeni unui Înger damnat,
în ochii Lacului de Sudoare,
al unei Amintiri,
pe care nici un mal surpat,
în Inima Fericirii,
nu a regăsit-o,
spunând cât de mult,
și-a iubit Dumnezeu Lumea,
pentru Pașii Destinului,
care ne-a întâlnit Deșertăciunile,
pentru a le transforma în Virtuți,
ale unor Vremuri,
care și azi ne lustruiesc Steaua Eternității unei Clipe,
în care ne-am ascuns,
Veșnicia.

57) Care strălucește pe degetul unui Destin

Regretele ploilor târzii de toamnă,
spală mormintele Cuvintelor,
în care ne-am sărutat,
Privirile,
ce lunecau pe gheața tulbure,
a Oceanului unei Lacrimi,
de Fericire,
care a secat în Iarna Focului Sacru,
care ne-a incendiat,

Visele într-atât,
încât,
cenușa lor a devenit,
un diamant al Regretelor,
care strălucește pe degetul unui Destin,
care nu mai este al nostru.

58) Înfloreau Zâmbetele

Traverse de strune pustii,
cântă Neantului,
din Toamna,
Viselor care au început să plouă,
peste Sângele veștejit,
de Dorul Cuvântului,
în care ne-am întâlnit,
mugurii Speranțelor,
ce-abia înfloreau Zâmbetele,
unor Împliniri,
ale căror Cimitire,
au devenit neîncăpătoare,
pentru atât de multe Clipe,
care ne-au legat de colțurile Eternității,
neștiind că lanțurile Speranțelor vor rugini,
și ne vom pierde,
într-un Orizont,
pe care nici unul,
nu-l va putea prinde,
vreodată.

59) Clepsidra Neantului

Roți de Foc,
se învârt peste Veșnicia,
Inimilor,
care-și bat Timpul,
să nu mai îndrăznească vreodată,
să revină,
rotindu-se în jurul Iubirii,
ale cărei țărmuri,
înfruntă valurile Sângelui clocotit,
din Amintirile rebele,
ale unei Lacrimi,
care se prelinge pe Clepsidra Neantului,
în care se pierd,
grăunțele de nisip Sentimental,
duse de Vânturile reci și surde,
ale Disperării.

60) Mamă a propriei sale Morți

Iluzii de Vânt,
spulberă ramele tablourilor,
folosite de Existență,
pentru a încadra Viața,
care-și scurge Sensul,

în Eternitatea Clipei,
pe care nu a înțeles-o niciodată,
chiar dacă i-a tratat Suferința cu Uitare,
și Deșertăciunea cu Dispreț,
în scurta călătorie,
când Nașterea,
a început să-și dorească Lumea,
drept mamă a propriei sale,
Morți.

61) Rulote descărnate

Așteptări,
sugrumate de Timp,
pe eșafodul Amintirilor,
roiesc să înțepe,
Armonia Fericirii,
cu acele de rubin ale Apusului,
care-și mai pierde o Zi,
din epopeea unui Timp,
al cărui Patos,
nu va mai fi niciodată,
înghițit,
de Iubire,
prin rulotele descărnate ale Gândurilor,
ce nu vor mai merge nicăieri,
fiindcă nici o Lacrimă de Clipă,
nu mai vrea să le tragă,

spre Nesfârșirea ei,
care ne macină,
Morile de Vânt,
ale Destinelor.

62) Atât de departe de noi

Ancorele Anilor,
au fost lăsate,
să inunde Inimile valurilor de Sentimente,
cu greutatea Viselor,
care le trag în adâncurile Speranței,
unde doar Iubirile mai pot să respire,
aerul tare al Adevărului,
neinfectat de Zâmbetele florilor artificiale,
ale Promisiunilor,
din care ne-am construit o Lume,
atât de departe de noi,
încât niciodată,
nu-i vom putea atinge Inima,
plină de Fulgerele și tunetele,
Fericirilor,
care se descarcă,
în Sângele cu care scriem,
epistole sentimentale,
Cuvântului Primordial,
fără să știm nimic,
despre Străinul Subconștientului,

care ne devine Înger Păzitor,
din spatele,
norilor cenușii,
de plumb,
ai Iluziei,
care ne fac să credem,
că suntem noi înșine,
cei care am învins,
Întâlnirea cu Destinul unei Morți,
prin Naștere.

63) Noile Biserici

Anticoncepționalele au devenit,
noile Biserici la care se roagă,
Destinele,
înfricoșate de Viața,
care se retrage de pe Cerul,
propriilor Iluzii,
lăsând locul Neantului de Vise,
care se prelinge pe aripa Adevărului Absolut,
în care se reflectă Stelele Armoniei,
unui Univers,
sătul de Suferințele,
Păcatelor Originare Obligatorii,
care hrănesc Moartea,
obeză,
ce-abia mai poate merge,

pe aleile Cimitirelor Pătimașe,
din Sângele nostru.

64) A germina

Nu pot să cred,
în Sfințenia Iluziei,
precum aș accepta,
să alerge Adevărul Absolut,
infirm,
de mine însămi,
la masa murdară și compromisă a Creației,
înecată-n Morala,
Viciilor,
care descoperă trupul frivol al Iubirii,
pentru care lirele poeților și-au ros unghiile Anilor,
scuipate pe strada Cojilor de Semințe,
care nu vor germina niciodată,
noi Nașteri,
ale Morții.

65) Un nou Cuvânt Primordial

Și-am să beau întreg Oceanul Viselor tale,
până când voi deveni Fântâna,

Ulciorului Sufletului tău,
în care te-ai întrupat,
ca să fim împreună,
eu,
Apa Vieții,
și tu,
Cumpăna,
nesfârșirii profunde a Universului,
care să mă tragă afară,
din mine însumi,
părăsind astfel agonia în care mi-am ținut,
Străinul Subconștient,
care ne-a dat binecuvântarea,
de a naște,
un nou Cuvânt Primordial,
fără de Timp de data aceasta,
pronunțând magicul,
Te Iubesc,
împreună.

66) Profeți Rechini

Vise infirme,
ruginite de Pașii Pustiului,
licăresc în lumânările de ceară,
ale Zâmbetelor reci și însingurate,
Moartea.

Portofele doldora de Profeți Rechini,
înșfacă carnea Zilei,
lovind cu putere Balanța Societății de Consum,
pentru a-i dezechilibra Adevărul,
Existenței,
căreia îi promite,
că va avea parte de Fericirea unui Orizont,
al eliberării de Sine,
doar dacă va învăța,
să Moară.

67) L-a transformat

Existența,
este un jaf de Idei,
furate de la Creație,
spre a fi dăruite,
Morții.

Viața,
se reculege în Cimitirele propriului Sânge,
pe care l-a transformat în catedrale somptuase,
ale Fericirii.

68) Va deveni într-o zi

Coliere de fantasme,
care mai au atât de multe de povestit,
strălucesc pe gâtul Dimineții,
cu capul greu de somnul,
Păcii cu tine însuți,
care nu-ți dă Pacea,
atât de necesară,
Străinului Subconștient,
care a mai scris o Noapte,
în Sângele Destinului,
ce va deveni într-o zi,
o Carte vândută la preț redus,
pe taraba de vechituri,
a unei Amintiri,
din Cimitirul unor Vise,
care nu se vor mai întrupa,
niciodată.

69) Cerul senin al Străinului Subconștient

Niciodată în Iubire,
nu vei îmbrățișa Umbra,
în care s-a întrupat Lumina Divină,
a Adevărului Absolut,

din Eternitatea unei Clipe,
care se pierde în Steaua Fericirii,
răsărită pe bolta Zâmbetelor,
din Orizonturile înmugurite ale Sufletelor,
ce zboară peste catedralele Promisiunilor,
ningând cu petale de aripi,
din trandafirul sfânt al Sentimentelor,
pe Cerul senin al Străinului Subconștient,
care ne admiră,
Veșnicia.

70) Rulete decăzute

Zaruri cu priviri pierdute,
străjuiesc pilonii de susținere ai Lumii,
care a pierdut peste măsură,
în cazinoul terfelit al Patimilor,
care-și înfruntă propriile Aspirații,
Viețuind.

Rulete decăzute din drepturi părintești,
încă mai rotesc Destine amețite,
de gradele alcoolice ale Stelelor,
turnate în paharele unor Vieți,
ale căror Apă,
nu reușesc să o bea până la capătul,
Iluziilor.

71) Standarde tehnologice

Zvonuri legate la cap,
cu Promisiunile,
decăzute din drepturi ale Zodiilor,
ce-și construiesc,
altare de Profeții,
la care să se închine,
Destinele,
croite după măsurile Întrupărilor,
a căror Țărână,
a devenit Supraponderală,
datorită Viselor contrafăcute,
ale Socetății de Consum,
care hrănește Moartea,
la cele mai înalte standarde,
tehnologice ale Deșertăciunii.

72) Potcoave pline de Pasiune

De multă sudoare de Zile,
nu mai sunt,
undeva-cândva,
într-o Lume făurită pe nicovala Diminețilot,
unde Focul Sacru al Iubirii,
ne împărțea Potcoave pline de Pasiune,

aducătoare de Noroc,
până și în casele părăsite ale Sufletelor,
unde intram să ne rugăm Iubirii,
a cărei icoană o purtam la gâtul Privirilor noastre,
care ne regăseau,
Eternitatea Clipei,
din care ne-am născut.

73) Mi-a răspuns Fericirea

Am întrebat Creația,
de ce ne-a născut Clanțe,
pentru a fi deschiși ca o carte,
de mâinile reci și impersonale ale Destinelor,
care vor să ne intre definitv pe ușa Viețilo,
dăruindu-ne în schimb,
Moartea.

Mi-a răspuns Fericirea,
care s-a așezat,
pe tâmplele ofilite ale Timpului,
arătându-mi fața cadaverică a Trecerii,
pe care nimic din Lume,
nu o mai poate face,
Împlinită,
în afară de Cimitirele pe care le respirăm,
cu fiecare Moment,
care nu mai există.

74) Până acum

Lasă-mă să-ți prind la Inimă,
întregul colier de Stele,
de pe bolta Străinului Subconștientului meu,
pentru ca toate Zodiile acestei lumi,
să ne dăruiască,
Fericrea existențială a Veșniciei,
de valurile căreia,
ne loveam Destinele,
fără să fi ajuns în portul Întâlnirii,
cu Adevărul Absolut al Iubirii,
până acum,
când Lumea s-a îmbrăcat în ținuta de gală a Existenței,
spre a ne conduce pe ultimul drum,
al Eternității,
unui Vis Împlinit,
prin Moarte.

75) Atât de multe Umbre

Strigăt surd,
trăiești printre ropotele Ploilor de Stele,
cu care ne spălăm palmele Destinelor,
bătătorite,
de atât de multe Umbre,

ale Societății de Consumat Vieți,
încât ajungem să credem,
că Țărâna întrupării,
este o Mocirlă existențială,
din care nu vom putea ieși niciodată,
fără să ne împotmolim din nou,
călcând,
iarăși și iarăși,
în aceeași Moarte,
hărăzită de Creație,
în Oala Aspirațiilor,
în care-și fierbea ciorba Existenței.

76) Nu se mai zbat în Inimi

Dantele de Reproșuri,
împânzesc Țărmurile Așteptărilor,
bântuite de Valurile razelor unei Despărțiri,
adusă pe aripile albe,
ale Spumei de Amintiri frânte,
ce nu se mai zbat în Inimi,
care-au rămas neotrăvite,
de Pașii reci ai Timpului,
care ne-a călcat,
Oceanul Iubirii,
în picioarele obosite,
de- atât de multă Trecere,
înecată-n Zarea nebună,
a Pierderii.

77) Sfinții Închisorilor

De câtă Moarte să fi avut nevoie Nașterea,
ca să-și împlinească Destinul,
Conștientizării existențiale din vârsta Timpului,
jucată la ruleta Aspirațiilor,
de a se împlini,
Moartea,
prin Ființă și Devenire,
în Urmele reci și neprimitoare,
lăsate Lumii,
de un Dumnezeu,
ce pare,
că nu ar fi fost niciodată al ei,
iar orice Înțeles al Libertății,
i-ar fi fost invocat ca Fărădelege,
de Genunchii încercănați și roși,
care sărută,
cimentul rece al Gândurilor,
ce încă se mai roagă,
prin fața gratiilor unor Altare,
pline de Sfinți ai Închisorilor,
cărora nu le ajunge întreaga Existență,
până la Liberare,
în Paradisul propriilor lor,
Inferne.

SORIN CERIN - MAREA CONTEMPLARE UNIVERSALĂ - Poeme filosofice

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al. Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr. 11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al. Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și

nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

SORIN CERIN - MAREA CONTEMPLARE UNIVERSALĂ - Poeme filosofice

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof. univ .dr. Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9, (237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic!) privilegiat". Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a

poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existentialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe

aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a

sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în

termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra

degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi

accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana: "**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof. univ. dr. Theodor Codreanu:** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof. univ. dr. Ioan Holban:** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică

pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan:** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof. univ. dr. Mircea Muthu:** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra

spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof. univ. dr. Cornel Ungureanu:** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof. univ. dr. Ion Vlad:** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII, topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism. E lirica luciditatii, a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi. Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu. Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se

sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii".

- **Conf. univ. dr. Călin Teutişan:** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru:** "Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu:** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala

existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

- **Prof. univ. dr. Dumitru Chioaru:** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof. univ. dr. Ştefan Borbély:** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu:** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73). Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

SORIN CERIN - MAREA CONTEMPLARE UNIVERSALĂ - Poeme filosofice

- **Marian Odangiu:** “Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp!), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu:**"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986